

РЕШЕНИЕ

№ 39000

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **2928** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. С. Ф., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. В., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №575/27.02.2025г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП му е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност и неправилност на процесната заповед, като издадена при допуснати съществени процесуални нарушения и противоречия с материалноправните разпоредби. Твърди се, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка-жалбоподателят използвал медикаментът „Д.“, за употребата на който представя мед. рецепта от 06.01.2025г. Навеждат се и доводи за липса на мотиви в процесната заповед, както и издаването ѝ в противоречие с целта на закона. Моли за постановяване на съдебно решение, с което да бъде отменена заповед № 575/27.02.2025г. за налагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ ЗДвП, издадена от СДВР, отдел „Пътна полиция“.

В проведеното по делото заседание, жалбоподателят се явява лично и с адв.В.. Молят за уважаване на жалбата, като акцентират върху заключението на медицинската експертиза. Представени са писмени бележки с подробни доводи по същество на спора. Моли за присъждане на разноски.

Ответникът – мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична

дирекция на вътрешните работи не се представлява. По делото са представени писмени бележки от пълномощник гл.юрк. К., която моли процесната заповед да бъде потвърдена, тъй като е доказано извършеното нарушение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 27.02.2025г. около 21.10ч. К. Ф. управлява лек автомобил "А. S8", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на търговско дружество „Тера лизинг“ АД, ЕИК[ЕИК], по ул.Г. с посока на движение от бул.С. към ул.В., като при извършена проверка с техническо средство Дръг тест 5000, с фабричен номер ARLN 0103 и проба № 169 в 22,20ч. отчита положителен резултат за употреба на „Бензодиазепини“.

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване номер 0174732. Съставен е АУАН серия GA № 3344836 от 27.02.2025г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. С оглед съставения АУАН, като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи е издал процесната Заповед №575 от 27.02.2025г., с която на К. С. Ф. е наложена ПАМ отнемане свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

По делото са приети доказателствата, приложени към административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните.

В хода на настоящото дело е представено Постановление за назначаване на експертиза от 28.02.2025г. на ст.разследващ полицай при 03 РУ-СДВР, по ДП № 227 ЗМК-417/2025г., образувано на 27.02.2025г. за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, като в хода на производството не е привлечено лице в качеството на обвиняем.

Представена и приета е към доказателствения материал Съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза на ВМА от 11.08.2025 г., съгласно която от извършените изследвания на предоставената проба кръв от лицето К. С. Ф., ЕГН [ЕГН], не се установи наличие на наркотични/упойващи вещества. От извършените изследвания на предоставената проба урина от лицето Кристини С. Ф., ЕГН [ЕГН], се установи: присъствие на метаболити на кокаин (метилекгонин, бензоилекгонин)- Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП. Съдебно-токсикологична интерпретация. Заключение: При извършените изследвания се установява присъствие на метаболити на наркотичното вещество кокаин (метилекгонин, бензоилекгонин) в урината на изследваното лице. В кръвната проба не се доказва наличие на кокаин и негови метаболити. Кокаин е наркотично вещество с изразено стимулиращо действие върху психиката на човека. Самостоятелната му употреба води до силен еуфоричен ефект, повишена енергия и увереност, бдителност, загуба на апетит, безсъние, учестен пулс, изпотяване, дилатация (разширяване) на зениците и др. След преминаване на действието му често се наблюдават дисфорична депресия (потиснатост на настроението, в което изпъква своеобразно съчетание на тъга, гняв, злоба, яд, недоволство, раздразнителност) и физическа умора. При кратък период на употреба съществува висок риск от развиване на зависимост, като многократното му приложение води до тахифилаксия и толеранс. Кокаин метаболизира бързо до естери на екгонина и екгонидина (метилекгонин, бензоилекгонин). Наличието единствено на метаболити на кокаин в пробата урина, при установено отсъствие на наркотичното вещество и/или негови метаболити в пробата кръв, както и отрицателен тест за кокаин при предварителното изследване на проба орална течност с техническо средство, показва,

че употребата на кокаин е била реализирана в период от време по-голям от 24-36 часа преди вземането на кръвта и урината на лицето (при лица с инцидентен еднократен прием, без развита зависимост).

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Процесната заповед е издадена от компетентно длъжностно лице, в кръга на делегираните му правомощия, видно от приложените по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР Административният акт е в необходимата писмена форма и е фактически и правно мотивиран съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Съгласно чл. 170, ал.1 от АПК в тежест на административния орган е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в оспорения акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Правното основание на процесната принудителна административна мярка е чл. 171, т. 1, б."б" ЗДвП. Според посочената разпоредба, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; Относимата към разглеждания случай хипотеза е свързана с управлението на МПС след употреба на наркотична вещества.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Според чл. 3, ал. 1 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози– с тест. Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1 лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2 лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3 физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв. Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

В процесния казус не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е бил тестван за

употреба на наркотични вещества, като е бил отчетен положителен резултат за употреба на „Бензодиазепини“.

Приобщената по делото Съдебно химикотоксикологична експертиза /СХТЕ/ опровергава констатациите на административния орган, послужили като фактическо основание за налагането на принудителната административна мярка. Изготвената в лабораторията на ВМА Съдебно химикотоксикологична експертиза оборва отчетеният положителен резултат на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Действително, токсикохимичната експертиза е установила присъствие на метаболити на наркотичното вещество кокаин (метилекгонин, бензоилекгонин) в урината на изследваното лице, но в кръвната проба не се доказва наличие на кокаин и негови метаболити. Наличието единствено на метаболити на кокаин в пробата урина, при установено отсъствие на наркотичното вещество и/или негови метаболити в пробата кръв, както и отрицателен тест за кокаин при предварителното изследване на проба орална течност с техническо средство, показва, че употребата на кокаин е била реализирана в период от време по-голям от 24-36 часа преди вземането на кръвта и урината на лицето (при лица с инцидентен еднократен прием, без развита зависимост). Определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Това следва, както от изречение 2 на цитираната разпоредба от ЗДвП, така и от изричната регламентация в чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., според която при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. След като кръвната проба не е отчела наличие на наркотични вещества, то тя следва да се приеме за определяща. Този извод следва от факта, че по нормативен ред е призната по- висока степен на достоверност на резултата от кръвното изследване спрямо резултатите от тестването с техническо средство и/или от изследването на проба урина. В този смисъл са решение по адм. д. № 7537/2024 г., VII о., решение по адм. д. № 7477/2024 г. на ВАС, решение по адм. д. № 6487/2023 г. на ВАС, както и Решение № 4234/07.02.2025 г. по адм. д. № 9529/2024 г. по описа на АССГ и Решение № 9002/14.03.2025 г. по адм. д. № 5747/2024 г. по описа на АССГ.

В тежест на органа е да докаже пред съда наличието на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, както е указано с разпореждането за насрочване на делото. В конкретния случай в хода на съдебното производство не се доказва оспорващият да е управлявал на 27.02.2025г. МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози доколкото заключението на СХТЕ обори по категоричен начин резултата от техническото средство /Дръг тест/. Този факт следва да се съобрази, с оглед нормата на чл. 142, ал. 2 АПК. Предвид така установения нов факт, към настоящия момент следва да се приеме, че не са налице предпоставките за прилагане на процесната ПАМ- не се установява в случая оспорващият да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което обуславя отмяната на обжалваната заповед като постановена в противоречие с материалноправните норми.

При този изход на делото и с оглед нормата на чл.143, ал.1 от АПК в тежест на ответника следва да се присъдят направените деловодни разноски от оспорващия за заплатена държавна такса в размер на 10.00 лв. Относно претендираните разноски за адвокатско възнаграждение, съдът намира че същите, макар и своевременно предявени, не са доказани. По делото е представено единствено пълномощно /л.13/, но липсват доказателства за размер на адвокатско възнаграждение и евентуално плащане на такова, не е представен нито договор за правна защита и съдействие,

нито списък по чл.80 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на К. С. Ф., ЕГН [ЕГН], Заповед №575/27.02.2025г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на К. С. Ф., ЕГН [ЕГН], сумата от 10 /десет/ лв. разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал. 5, изречение второ от Закона за движение по пътищата.

СЪДИЯ: